

BODNÁR LÁSZLÓ

A virradat üzen

Versek

Sátoraljaújhely
2010

Mottó:

Születni kell mindig, újra,
száz halálon mosolyogva.
Dolgunk tenni igaz szívvel,
látván magunk más szemével.

*

BODNÁR LÁSZLÓ

A virradat üzen

Versek

SÁTORALJAÚJHELY
2010

A rajzokat
FAZEKAS ANNA
készítette

Kiadta a
KAZINCZY FERENC TÁRSASÁG
3981 Sátoraljaújhely, Pf. 40.

Felelős kiadó:
FEHÉR JÓZSEF

A nyomás és kötés
a START Nonprofit Kft. Sátoraljaújhelyi Nyomdájában
készült.

ISBN 978-963-87221-9-5

Ajánlás

Ölelésre tárul az ember karja, ha Bodnár Lacit látja, mert a szeme mindig fénylik, sőt ragyog, s ez abban a pillanatban átsugárzik a vele találkozóra. Sokszor volt alkalmam megtapasztalni, hogy a társaságában lévők mindig vidámak, akkor is, ha nem ő a központ... Fekete István írótól tanultam: *„Egyik kezében egy kis jószág legyen, másikkban egy kis meleg.”* Bodnár Lacinak mindkét keze tele van jóssággal, a szíve melegséggel. Mi hiányozhat még? *A lélek kész, bár a test néha erőtlens...*

Bodnár Laci barátunk teljes emberi és költői életet él. 66 verset tartalmazó 6. kötetének címe: *A virradat üzen*. A költői cím alatt a *szeretet üzen* az olvasónak: a jószág, a béke, a hit, a hűség, a türelem és a megértés. E könyv lapjain a szerző kilenc ciklusra osztotta fel önmagát kedvünkért (és a maga kedvéért), hogy jobban értsük őt. Bejárhatunk vele kozmikus távlatokat, komoly témafelvetéseket egészen a József Attila-i „Játszani is engeddd...” megoldásokig. Különösen jellemző rá a szülőföldszeretet, a hazaszeretet. „Büszke vagyok arra, hogy magamat újhelyi magyar embernek nevezhetem” – írta Kossuth Lajos annak idején egyik levelében. Az újhelyi gimnázium legnagyobb diákjának vallomása átsugárzik évszázad múltán is az érzékeny lelkű költőre.

A kötet kiadója – nem véletlenül – a sátoraljaújhelyi székhelyű Kazinczy Ferenc Társaság. A kiadói szerep felvállalása Társaságunk hűséges tagjának szól. A velünk egyforma értékeket valló, gondolkodó embernek, a szülőföldjét szerető és azért tenni akaró lokálpatriótának.

Boldog ember Bodnár László. Megadatott neki a legfőbb kincs: a szeretet. Szereti az embereket és az emberek szeretik őt. (Eredetileg csak ennyit akartam írni ajánlásként.) De azért is boldog lehet, mert ebben a kötetében verseihez illő finomságú rajzok társulnak, (egy húron pendülnek? egy gyékényen árulnak?) egy bordában szőtték az illusztrátort a versíróval: Fazekas Annával. Egészen olyan, mintha unokahúga, netán keresztlánya volna az illető...

Ajánlóm e kis könyvecskét az olvasónak a szerző két sorával:

*Mosolygó arcú gondolat,
taníts remélni csendesen!*

Sátoraljaújhely, 2010 áprilisában

FEHÉR JÓZSEF,
a Kazinczy Ferenc Társaság elnöke

Hőmpölygő idő

BODROG-PARTI DAL

Nézem ahogy a víz hömpölyög tova,
karján ringatóz lelkem sóhaja.
Sodorja áradás csendben lefelé,
még árva szívem is megjajdul belé!

A parton állok és visszarévedek,
mennyt jártam itt mint kócos kisgyerek.
Bodrog hús folyó s szerelmek városa,
bölcső vagy Te rég, a szellem otthona!

Emlékképeid én őrzöm szüntelen,
mint könyvek lapjain hős történelem.
Patak büszke vára, Zemplén ékköve,
tűnt idők, korok, szép délceg hírnöke.

Fölötted az ég kék fénnel felragyog,
századok hitét elveszni nem hagyod.
Sziklakő a vártán oly szilárd-e Híd,
mely dicsőt, jelennel egyé összehív!

SÍR A BÖLCS FOLYÓ

Nézd! Haldoklik csendben a szelíd folyó,
könnydagály szeme oly búsan áradó.
Hullámok habján csak halált visz a víz,
lelked elszorul ha partjára kiérsz!

Mennyi szépség mit-e bölcső ringatott,
siratja gyermekét látván, hogy halott.
Nem dajkálja többé lágy dallal fiát,
fájdalma most nagyobb s hangtalan kiált!

Fuldoklik, hörög, a szőke hús Tisza,
sorsa teljesült, fodrozza szél szava.
Fáradt teste már oly gyöngye, szenderül,
tajték árján emlékké csendesül!

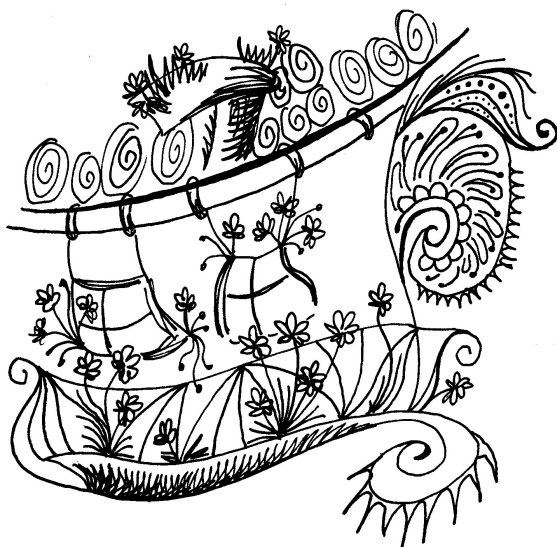
A TENGER ÁLMAIN MERENG

Tenger leszek ha meghalok,
tajtékba vesznek álmain.
Őriznek majd a lágy habok,
ringatván csönddé vágyaim.

Szórd hát vizébe hamvaim,
halkulnak már a tegnapok.
Szelíd szívem hullámain,
táncolnak ím, az agyalok.

Bolyongó koldus széldalok,
majd elpihennek fodrain.
Tűnődve, némán, hallgatag,
kékség ha rejti álmain.

Gyermekálmok

ÁLMOT SZÜLT ANYÁM

Mint gyermekségem hajnalán,
repülni vágyom oly vígan,
és fészket rakni boldogan,
szelíd szívednek szép honán!

Tudom a holnap dolga vár,
nem sírhatok hát hasztalan!
Lelkemben csend és béke van,
elültek harcai ma már!

Örökreményű fényhazám,
Te légy ha sorsom, sorstalan!
Erős a szív, meg nem rian,
kegyelmed kérlek küldd reám!

Velem egy álmot szült Anyám,
létem, hogy nem lesz céltalan.
S félelmem gondja súlytalan,
eloszlik csillagok porán!

HIMNUSZ AZ IFJÚSÁGHOZ

Tűnő homályú tegnapok,
már ne riasszák szívedet!
Mosolyra hívó angyalok,
gyermekké tettek úgy hiszed?

Lelked Bohóc de nem zokog,
minek hullatnál könnyeket?
Szerelmes holdsugár ragyog,
az éjben lámpást gyújt neked!

Fénye mereng az álmokon,
csillagmosoly a végtelen.
Élő reménye holnapod,
mely szárnyra kélve él veled!

Ha földi léted elhagyod,
számon többé nem kérheted!
De tudd, hogy várnak újra ott,
hol majdan újrakezdheted!

KI CSILLAGOT ÖLELT

Világra Te szültél Anyám,
halálom majdan így leszel!
Angyal ki csillagot ölelt,
csókolt szememre éjszakát!

Álmokkal játszom, nézz reám,
gyermek szívem oly meztelen!
Lelkem ha nyugszik kebleden,
ringass gyengéden s hű valám!

Szerelmem minden árnyleány,
emlékük régen elveszett!
Felhők közt élek, Nap nevet,
párnámon arcuk délibáb!

Világra miért szültél Anyám,
élet ha élet nem lehet?
A kéz mely csillagot ölelt,
taszítja mélybe magzatát!

AZ ÁRVA SZÍVŰ GYERMEK DALA

Az árva szív is gazdagabb,
hitét ha nem tagadja el!
Hisz nincsen más mely fontosabb,
remélni: boldog így leszel!

Elér a sorsod biztosan,
de addig élni, tenni kell!
Bár koldus vagy és hontalan,
az álmod új vágyakra lel!

Fürözd a fényben arcodat,
s a Nap kezével átölel!
Mint gyermekét megsimogat,
kit Isten nem veszíthet el!

CSILLAGOK GYERMEKE

Fény vagyok az éjszakában,
a csillagoknak gyermeke.
Holdanyám szép mosolyában,
lobog a hajnal vágytüze!

Szelíden a két karjában,
rám terül az álmok leple.
Fekhelyem a felhők ágyn,
ott lesz nékem mindörökre!

Élni még vagy száz okom van,
napom míg céllal van tele!
Magamat én néma gyászban,
miért temessem földbe le?

VÁGTA A SORSÖSVÉNYEN ÁT...

Anyám intelmét hallgatom,
nehéz idők komor szavát:
„Egy perc remény az ifjúság,
mosoly csupán a tegnapon!

Ha menni kell hát itt hagyod,
hamvas mezők lágy illatát,
szárnyas szíved szelíd dalát,
s a kedves csókját ajkodon!

Felszárad könny, a fájdalom,
harag sem gyújthat több viszályt.
Lelked ha jó és megbocsát,
Isten kegyelme válladon!

Az élet útja nem galopp,
vágta a sorsösvényen át.
Elszánva, bátran, nyersz csatát,
harcod ha hittel folytatod!”

TÁNCRAHÍVÓ VÍG SZONETT

Táncra hív a szívem újra,
gyermekségem boldog emlék.
Játszani még hogy szeretnék,
életem tán száz ha volna!

Nyári réten víg fogócska,
minden dalt csak róla írnék!
Ennyi szépet hogy felednék,
mely a lelkem fogva tartja?

Jóreménység könnyű álma,
él örökkön, nincs halála,
szebb jövőm épp ebben rejlik!

Múltam tűnő szörnyű árnya,
nem taszít már a magányba,
végtelenre így találék!

ALTATÓDAL

Gyermek alszik anyja keblén,
álomfüggöny hull szemére.
Távol ring már csöpp kis lelke,
szellőt hívó nyári estén.

Csillagfény az éjsötétjén,
elmélázik szenderegve.
Percre mintha megpihenne,
szétterül a lombok testén.

Túl a földön, túl az égen,
árnyakon és tündefényen.
szelíd hajnal él szívében.

Nyugszik csendben vágy ölében,
mindeneknél drágább kincsem,
angyalt játszva felhőszélen!

JÓ VOLNA MÉG...

Jó volna még gyermek lenni,
álmodni újra száz mesét.
Tiszta szívvel hűn szeretni,
lelkemből kincset osztva szét!

Jó volna még emlékezni,
átélve vágyként mind mi szép.
Büszke hittel azt remélni,
nem bánt az mást, már semmiképp!

Jó volna még lelkesedni,
találva mindig égi célt.
Rosszért is csak úgy fizetni,
mosolyt fakasszon könnyekért!

Pezayus kincse

IDŐFOLYÓ

Emlékeimben még él egy régi vágy,
boldog ifjúságom tündérálma hív.
Nyár ragyog szívemen, Nap parázsa szít,
gyermekségemen a játék ringat át!

Felnőtt lettem én és elsodort az ár,
gyors időfolyó szép más utakra vitt.
Múlt s jelen között, a dal csak már a Híd,
mely olyan erős, mint hitből sziklavár!

Sírok néha még, de nem bánom ki lát,
míg százezernyi könny új kezdésre int.
Küzdvé bár a sorssal, látom partjait,
lelkem így szabad, nem fojtja annyi gát!

SZÉPMŰVÉSZET

Évezredek dísze, éke,
kezed áldott serénysége,
mennyi szépet adtál nekünk,
megtartani emberségünk!

Arcra mosolyt Te festettél,
muzsikád száll, szívhez úgy ér!
Ott bujkálsz rég minden szóban,
lírád lángja ég a csókban!

Költők ajkán múzsa lettél,
éjsötétől felmentettél!
Színpadodnak estről-estre,
Thália lett védőszentje!

Fotód szeme villanása,
pillanat hű képvarázsa!
Ihleted az ész reménye,
alkotás várt vígkedélye!

A NEMZET SZÍNÉSZE

Sinkovits Imre emlékére

Nemzet színháza színpadán,
csillagidőknek hajnalán,
mennyit játszottál hajdanán?

Hány szónak adtál életet,
mely ajkadról felzenghetett,
mit csak a szíved rejthetett?

Daloltál híven vers-zenét,
szabad hazáért, Istenért,
s nem alkuvál meg semmiért!

Jöhettek bár a zord napok,
hited mely el sosem hagyott,
művészet áldott kincse volt!

ÚJKORI GLÓRIÁSOK

Lélek s lélek között a Híd,
hogyan lehetne mondd a dal,
ha hallgat, néma mind a szív,
hisz nincs ki bölcs hittet szaval?

Az érzelem rejtette rím,
költőknek célt ma nem mutat!
Dicsőség fénye elvakít,
békétlen, álszent öntudat.

Ifjút remélni, hogy tanít,
versedből az, mely elmarad?
Tudásvirágot sem virít,
száz őszbehulló gondolat!

PEGAZUS CSILLAGA

Pegazussá lett a szívem,
szárnyalok már földön, égen.
Vágtáz lelkem fénylő réten,
álmot hívó gyöngyház éjben!

Angyalok közt leltem hazám,
béke álma ott vár majd rám.
Dal a sorsom, örök hitem,
Istentől jött nagy kegyelem!

Gondolatom hol rejlik el,
kérdésemre csillag felel.
Zengő sorra felragyogva,
bús ütemre elhamvadra.

Szavaimnak mély a csendje,
ódát ír az éj színére.
Széjjel szórja aranyporát,
reménye hív, tart és megáld!

A TOLLBITORLÓK ALKONYA

Új költőkhöz

Költő ha tollad nem dalol,
kezedbe inkább úgy ne vedd!
Ha vers a sorsod, életed,
szavad a szíven áthatol!

Mert nem kacat, egy tintafolt,
de vágy, és hit, és képzelet.
Érzelmek árját s lelkedet,
bölcs ésszel nem tagadhatod!

Tálentummal ki áldatott,
hallgassa szép intelmemet:
„Ne kövess gúnyköltészetet,
szívből írv igazat s valót!”

Hiszen a költő úgy halott,
felejtí őt emlékezet.
Idő sírjába eltemet,
a forgószél mely felkapott!

ANYANYELV

Nemzet majd fenn csak úgy marad,
ajkán a szó ha tiszta még.
Költők, színészek rangjelét,
ékítse híven dal, Magyar!

Mert minden érték összetart,
vigyázza kincsét ezred év!
Anyá így intse gyermekét:
„Erényed légyen szép szavad!”

Szívet veszít ki megtagad,
felejt hazát és álmokat,
hamis a szó, a gondolat!

Szunnyad lelkében fény s a láng,
kit keblén hord a félvilág,
hogyan honnan jött nem tudja azt!

SZÍVHÍD

Versek világa otthonom,
teremtő szándék, akarat.
Szavak mögötti pillanat,
így lesz majd fény a holnapon!

Remény keresztjét hordozom,
kutatván ősi titkokat.
Találtam álmot, vágyakat,
bölcsőmet lágyan ringatót!

Isten kegyelme vállamon,
megváltó áldott áldozat,
alkotni hívó öntudat.

Emberré lenni sorsomon,
erős hitem csak ez maradt,
építvén dallal szívhidat!

A MÚZSA ANGYALA

Hajolj reám szelíd tavasz,
csókold meg lágyan arcomat!
Ha eljön majd az alkonyat,
rejts el szívemben száz vigaszt!

Hitem mely mindig megmarad,
folytatnom kell-e szép utat!
Lelkem magányra nem riad,
dalom míg egy mosolyt fakaszt!

Költészet áldott angyala,
te légy a szónak ritmusa,
pengesse tollam lantodat!

Szerelmet néked vallana,
a nyári égnek csillaga,
tiéd a szó, a gondolat!

GONDOLAT-MOSOLY

Mosolygó arcú gondolat,
taníts remélni csendesen!
Midőn a bánat elpihen,
tovább él minden pillanat!

Valóra váltva álmokat,
szelíd húrját míg pengetem.
Dalomban égjen érzélem,
mint szikra gyújtson lángokat!

Szépségre ajkam így fakad,
remény csupán ha egy marad,
hűségre, hitre, ő nevel!

A nyelv csak akkor szép, szabad,
értelmet hogyha nem tagad,
otthonra lelvén szíveken!

EMLÉKKÖNYV

Múltam könyvét ha felnyitom,
emlékek néznek lapjain.
Letűnt remények árnyain,
vigaszt szívemnek ő hozott!

Értelmem szárnyal álmodón,
betűk zenéjén, hangjain.
Költők így lettek társaim,
tanulván tőlük zeng dalom!

Kell még egy szó mely ringatón,
lebegve lelkem húrjain,
békévé oldja álmaim!

Mesék varázsát hordozom,
s gyermekkor áldott titkait,
felnőtté tettek vágyaim!

A remény fogásai

PRÓBATÉTEL

Könnyek árnyát hátrahagyva,
célom egy már, csak előre!
Megyek is ha bújva, félve,
álomgazdag új utakra!

Száz poklát a szív bejárva,
Isten sorsom így jelölte:
„Életed ím, írd hát versbe,
némák csendjét szóra váltva!

Napjaimnak Golgotája,
lett az Úrnak nagy kegyelme!
Kínok között felfeszítve,
lelkem a fényt megtalálta!

Hetvenhétyszer hétpróbára,
küldött engem Ő szeretve!
Gyermekeit, hogy így nevelje,
ítéltetett hitvallásra!

ÉNEK A BÖLCS BOHÓCRÓL

Egy ember a sokaságból,
ki szavával békét teremt,
hazatérvén minden útról,
csak gyászt és fájdalmat felejt!

Költő mely Istenről dalol,
lelkében fény a szeretet.
A szívén álarcot se hord,
a hit mit el sosem veszajt!

Magányban hú társa a toll,
fakasztva szép érzelmeket.
Egész világgal így dacol,
Bohóc ki könnyek közt nevet!

A KÜLDETÉS

Tavasza nyár jön, őszre tél,
változnak mind az évszakok.
A költő szíve még remél,
vezérlik fenn a csillagok.

Fújhat arcába kószaszél,
gyötörhetik a bánatok.
Lelkén a holnap képe él,
lángolva égő Himnuszok.

Szavát mely jó papként nevel,
hallgatják ifjak és aggok.
Beteljesített küldetés,
a hit mit Istentől kapott.

A FÉNY FELÉ

Elindulok a fény felé,
ha szólít majd a végtelen.
A test csupán a végzeté,
szabad a lélek s féktelen!

Miképpen lettem és mivé,
merengek néha létemen.
-E földi arcom mondd kié,
ki ad reményt, még célt nekem?

Szívem ha útját nem lelé,
egy csillag gyúl az éjegen.
Hitem és sorsom Istené,
mint angyal őrzi életem!

Társammá vágyam rendelé,
jövömnek kulcsa rejtelem.
Így állok majd az Úr elé,
ha dolgom itt bevégezem!

SZABAD FOHÁSZ

Isten kezével nyújt kezet,
az elveszettek pásztora.
Ajkán a szó a szív dala:
„Kövesd a fényt, az életet!”

Választhatsz álmot és hitet,
vezet a lélek csillaga.
Bölcsőd a hűség Temploma,
oltárán hajtsd meg térdedet!

Ne bánd soha mi elveszett,
emlékek torzó démona.
Fájdalmak láncát vedd oda,
hogy törje össze könnyedet!

A GOLGOTA ÚTJÁN

Mit hagyott Istenünk hű fiára rá,
keresztjét vigye, vaj' meddig és hová?
Merre visz az út, hol járja Golgotát,
hegyek közt, völgyeken, hegygerincen át?

Százsor gyónva meg elrontott életét,
poklot is megjárta, szánván bűneit!
Szívében ima, vacog a félelem,
a tűzben égni el oly könnyörtelen!

Vagy mégis jó az ég, van még egy esély,
menekvésünk leszen szépítő remény?
Járd végig ember-e bús Kálváriát,
lelked bilincsét így magad oldozád!

A BÖLCSEK HITÉNEK VÁRFOKÁN

Bölcsek hitéről álmodom,
tanulni minden új csodát.
Remélve azt egy élten át,
utam kíséri csillagom!

Mert szikla az s nem kőhalom,
mely tartja még a várfoát.
Tudásnak fényes glóriát,
te tégy fejére szorgalom!

Ifjú szívemben száz dalom,
dicsérje zengve Himnuszát!
Örök idők homlokzatán,
lobogjon zászlód: irgalom!

NAPTEMPLOM

Nap oltárán a fény ha áldozott,
letérdepelt ahogy imádkozott.
Aranypalástot ráterít az ég,
így küldve földre békét és reményt!

Királyként ülve Templom trónusán,
ragyog kegyelme angyalok karán.
Himnusz zenget szivárványorgonán,
hallgatja népe felhők karzatán!

Áldást a sorstól kért és bűn kapott,
ezer kincsén fiával osztózott.
Kérlelte őt, hogy bízz és légy szerény,
hiszen alatt, oly árva sok szegény!

MEGTÉRÉS

Térítsd meg Istenem tévelygő lelkünk,
csillagát vezesse jó szándék haza!
Taníts meg minket, hogyan kell szeretnünk,
szívünket ne sértse démonok hada!

Vedd le a könnyeket arcunkról kérünk,
házunkban légy vendég hűség angyala!
Hozd el a reményt szárnyadon minékünk,
oly távol, messze az élet hajnala!

Sok még a tudatlan, van hát mit tennünk,
jusson el hozzájuk bölcsesség szava!
Hitetlen időkben Te légy vezérünk,
zengjen az ének, a békesség dala!

AZ UTOLSÓ ÍTÉLET ELŐTT...

Nézz le ránk a fellegekből,
mutasd meg Isten arcodat!
Lássuk azt, hogy két szemedből,
árad-e értünk könnypatak?

Kivetettél nagy szívedből,
hogy annyi itt a kárhozat?
Adassék hát a reményből,
imánk ne legyen áldozat!

Óvj minket a kísértéstől,
mentsd nihiltől hű fiad!
S vigasz jön-e majd az égből,
ha többé nem kél fel a Nap?

A REMÉNYSÉG ANGYALA

A béke csendjét álmodom,
hol remény lett a hit szava,
s nem hajtja fejét halálba,
a szívekben az irgalom!

Én nem az embert gyászolom,
hiszen mind testvérem vala!
Még vár a fények Temploma,
mely lelkem vágya, vigaszom!

Angyal szállt a vénvilágra,
őrizve hűen, biztatón,
megváltóként s nem árulón!

Tudva-tudván így akarta,
szentélye légyen otthonom,
bolyongva földi poklokon!

SZÁZADVÉGI HIMNUSZ

Új holnapunk, hogy szebb legyen,
e földet áld meg Istenem!
Szólítsd imára gyermekét,
adj békét, boldog hű reményt!

Midőn a sorsán elmereng,
idő homokja mint pereg,
Tanítsd szeretni, hinni még,
mert bűne poklában elég!

Ne érje őt több fájdalom,
élete fény az alkonyon.
Egy percnyi szépség, tisztaság,
tekints reá most jó Atyánk!

Segítsd az úton lépteit,
meglelje csillagálmait.
Lobogó lelke fáklyaláng,
jövőd lesz Ő: az ifjúság!

MÁRIA ZSOLTÁR

Szent szüzünk Mária,
szeplőtlen szép anya.
Oltalmazd gyermeked,
mit adtál el ne vedd!

Bocsájtss meg mi vétünk,
hit nélkül tévelygünk!
Világíts fényeddel,
lámpás légy, úgy jöjj el!

Áldásod mindennap,
kísérje égő Nap!
Mosolyt és jó derűt,
szebb sorsot, bőkezűt.

Pennámra dallamot,
szavakban bujdosót.
Nem kérek semmi mást,
őrizzen gyöngypalást!

Védőkart nyújts felénk,
ha támad ellenség!
Látod, ím pusztulunk,
mint a Hold elfogyunk!

Mentsd meg hű nemzeted,
szép Magyar földedet.
Töltse el büszkeség,
mindazt ki velünk él!

Hogy nekünk nincs remény,
hirdeti sok kevély!
Hazug és álszent mind,
fejünkre átkot hint!

Némítsd el szózatuk,
gaz, galád árulók.
Vedd el hát balsorsunk,
hogy békén áldhassunk!

BÉKE ÉS KERESZT

II. János Pál emlékére

Tekints fel a csillagokba,
emeld az égig lelkedet!
Oly rövid az élet útja,
vigyázza Isten léptedet!

Ifjú szíved Sólyomszárnya,
hódítsa meg a kék eget!
Szükség van még igazakra,
feltárni múltat és jelent!

Miért legyen itt poklok-pokla,
elérhet bárhol végzeted!
Egymást üzve, acsarkodva,
halott a jószág és a tett!

Kísérje béke bölcs szava,
utad mely áldott, célja szent!
S küldjön fényt-e bús világra,
a hit, remény és szeretet!

A szerelem húrjain

SZERETET

Minden percben megszületnek,
Istentől jött áldott hittel,
álmokból szőtt szép remények,
s azt mi bántott elfelejtet!

Utad fénye Ő lesz néked,
mindenekben vég s a kezdet.
Intvén: „Gonoszt ne kísértsed,”
vigyázz rád majd földön, égen!

Szolgáld híven jót, a szépet,
dalolj vigaszt, lelked ébred,
„Tiéd így az örök élet!”

Tanítása benned rejlett,
napod fölött őr a lékek,
sorsösvényén el ne tévedj!

BÚCSÚÉJ SZIMFÓNIA

Hangod zenéje szívemen,
szerelmes szép harmónia.
Daloddal angyalok kara,
elringat lágyan, csendesen!

De nyugszik már az éjjelen,
emléked hullócsillaga!
S mint végtelennek távola,
csak vándor-álom lelkemen!

Szivárványszínű szemeden,
rejtőző percek mámora,
felhőzik át az éveken!

Feledlek, mégis könnyezem,
s remények áldott bíbora,
elhamvad majd egy reggelen!

SZIVÁRVÁNYKÉPZELET

A képzelet szivárványfüggönyén,
csipkézet égen tündököl a Nap.
Felhők közt vár, egy percre megpihen,
ragyog szemében zöldszínű smaragd!

Hegyek fölött lebegve könnyedén,
a fénysugár mint izzó tűzkalap.
De jó az éj már lassan, csendesen,
hanyatló árnya szívemben marad!

Bolondos nyár volt, játék és szeszély,
szavak virágát hajtja most-e lap.
Tenéked szedtem csokrát kedvesem,
emlékét őrizd meg sose tagadd!

Lelkembe rejtlek árva kisszegény,
örök szerelmem csillaga alatt.
A Hold felé vetem tekintetem,
hűségem egykor, tán még ott fogant!

FESTETT ÉJI KÉP

Ha majd szememre éjnek csöndje hull,
álomkabátot ölt tán az azúr.
Csillagruhája fénylőn tündököl,
fodros felhők közt lágyan elterül.

Mint bájos, kedves, ifjú lenge lány,
benyitva hozzám hajnal ajtaján,
harmat kezével csitít, andalít,
ajkam tükrén otthagya csókjait.

Így ér véget-e boldog nyári est,
vágyat szívemre éjfél tolla fest.
Merengve nézem én a holdaranyt,
miként ragyogja át a pillanat.

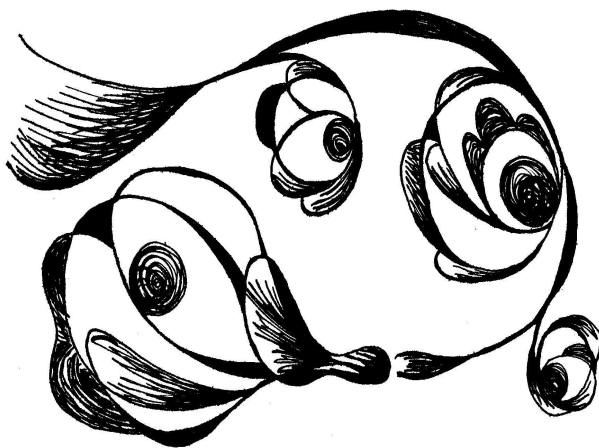
ESTI LÁTOMÁS

Alkonyherceg ül az égnek trónusán,
hűn uralkodó a Holdnak udvarán.
Őrzik csillagok, száz fénylő szép sereg,
éji csend hatalmát Naptól védje meg!

Királyi köntöse mélysötét palást,
Rám terülve küld egy álmot, látomást.
Így nyugszom ma el, hív derűvel az est,
ábrándot szívemre éj ecsetje fest!

Közelg a hajnal, a táj nézd színesebb,
harmat ízű csókja vágytól édesebb.
Felvirrad hamar, a másnap így jön el,
Hold ezüst színét arannyal váltva fel!

Emlékek a végtelenből

A BÉKE FÉNYE

Megyeri Ábel emlékére

Atyám voltál s hű barátom,
rólad szól-e gyászos ének.
Szívdallamán jóremények,
elpihentek már a lanton!

Intő szavad most is hallom:
„Oly költők ma mit sem érnek,
kik a tollal nem zenélnek,
eltévedtek mind az úton!”

Mert a vers egy hit, egy álom,
ajándékba bús szíveknek.
Béke fényét és reményét,
Isten küldte, hogy megáldjon!

Miben hittél, én azt vallom:
„Lesz még lángja majd a versnek,”
s mindazok kik dalt temetnek,
ködhomályán csöndbe vészők!”

A VÉGES VÉGTLEN

Amiről azt hiszed örök,
a véges végtelen csupán.
Idővel múló szép csodán,
tűnődsz pokol és menny között!

Elszállnak vágyak, lágy ködök,
marad a józanság talán,
hogy jóremények vigaszán,
az élet győz, halál fölött!

Hisz minden perced úgy pörög,
mint kocka sorsod asztalán.
Nem tudni végül meg hol áll,
mi van a mindenség mögött!

ÖRDÖGVONAT

Fut, rohan, oly gyors az élet,
napjaink csak állomások.
Elsuhannak mind az álmok,
ördögvonat földi képzet.

Szemafornyi vészjelzések,
félresiklott vallomások.
Alagutak, vakvágányok,
sorsunk útja múlt, enyészet.

Sínre fektetett szerelmet,
gyászol már a röpke mámor.
Fojtó füstje ködbe gázol,
pokolmozdony gőze éget.

UTOLSÓ FELVONÁS

Tengernyi titkom rád hagyom,
szavakba öntve életem.
-E földi lét volt mindenem,
gyötörte bár a fájdalom!

Szerettem élni álmodón,
nyugodni csöndes szíveken.
Könnyed dalok a lelkemen,
kincsét ha kéred átadom!

Töröltem könnyet arcomon,
ne látsszon gyász, se félelem.
Nem kell, hogy szánjon senki sem,
halálba ringó bánaton!

SÍRFELIRAT

Csak a dalt viszem el,
ha egyszer elmegyek.
Játszom majd a széllel,
felhők közt rejtezek.

Csillagok kezével,
angyalok ölelnek.
Ringató mesékkal,
múzsáim ők lesznek.

Húrját a szívemmel,
pengetem egeknek.
Furcsa szép zenékkal,
áldozva Istennek.

Fejfámra írják fel,
midőn már temetnek:
„Lírának csendjével,
szólított lelkeket!”

Látomások

VALÓVILÁG

A pénz hatalma most az úr,
értékek kincse elveszett!
Kietlen pusztaság szíved,
gyilkolja holnapod vadul!

Gúny tárgya ma, ki bölcs, tanul,
valóvilág a vélt siker!
De lelken él a nagy teher,
mi lesz ha csillaga lehull?

Koldusszegény hazátlanul,
szemén csalóka fény dereng!
Felejtés árnya, ködje fed,
s-e kor mely torzzá alkotott!

FEHÉR MÁMOR

Megidézett ködök között,
az úrön át a semmibe.
Mámorengyal gyilkos keze,
pókhálót sző sorsod fölött!

Könnyű fehér felhők mögött,
szállsz a sírba, végzetedbe!
Időd lángja hamu, pernye,
rabul ejtett már az ördög!

Menekülnél, minden veszve,
nincs utadnak küldetése,
önnön kínod felfeszített!

Tested fárad, fogy reménye,
poklon át érsz csak a mennybe,
máglyád hamva porrá éget!

APOKALIPSZIS

Mi végre élsz a földön itt,
ha pusztítod csak álmaid?
A társul hívott szörnyszülött,
agyad mélyébe költözött!

Hatalmad önző, elvakít,
szilánkká törtek napjaid!
Tisztességed kihunyt, veszett,
sírodnak fekhelyét veted!

A semmi csendje szét hasít,
elérhetetlen part s a Híd!
Krisztus keresztyén függ, feszül,
iszony mocskában elmerül!

Nincs kéz, mely onnan fölsegít,
fakult szívedben úr a hit!
Sorsodnak leple rád borul,
homályba tűnsz...már alkonyul!

KOLDUSGAZDAGON

Ha elperegnek napjaim,
mint kezemből a lágy homok.
A szélbe szórva vágyaim,
mit rád hagyok csak bús dalok!

Nem érdekelnek rangjaim,
míg szép szívedhez eljutok!
Harangok csendje hangjaim,
szavak lelkében bujdosok!

Elfogytak mind az átkaim,
a végtelenből egy vagyok!
Csitulván lassan harcaim,
reményt a sorstól így kapok!

Keresztként hordom gondjaim,
koldus Bohócként gazdagon!
Reád testálom álmaim,
hogyan vidd tovább ha meghalok!

BORBARÁTOK ARANYKORA

El ne hidd a csillogásnak,
hogy átragyogja életed!
Lázás szív a csalfa lángnak,
sosem loboghat szép tüzet!

Az győzhet csak aki józan,
hiszékeny lélek elveszett!
Csalódván az álmaidban,
könnyet se hullass- egyre megy!

Okos tanács hogyha baj van,
egyvégtéből vagy száz ered!
Szélrózsaként úgy fordulnak,
árnyék se érje hírüket!

Hű barátok mind a jóban,
de bánatodban sok feled!
Osztozik már bön a koncon,
ki rajtad, gúnnyal jót nevet!

Hazám üzen

SZABADSÁGOLTÁR

1956-émlékére

Lobogó hittel, dübörgő halálba,
mentek szép ifjak szívük kitárva!
Teérted éltek szabadság lángja,
kopjafa, sírkő, nevük oltára!

Költők a versben, szívvel és szóval,
vívták a harcot vérrel és tollal!
Remény lelkükben, ajkukon dallal,
vonultak egyként, egy akarattal!

Láncát veszítve fényre, a Napra,
kitört a nemzet börtönét nyitva!
Halálnak, gyásznak, könnyementója,
százezer vándor indult az útra!

A VIRRADAT ÜZEN

Keletről felkelvén a Nap,
reményre lelt a pillanat.
Mosoly köszönti gyermekét,
más fénnel virradt ránk az ég!

Eljött közénk az ezred év,
szívünk előre néz, tekint!
Mit adtak elmúlt századok,
építsünk rá hazát, mi most!

Csak jót, a szépet, emberit,
nem légvárat mely elvakít.
Hit, hűség, álljon kő kövön,
s ne mossa el a vízözön!

Talapzatán egy jel legyen,
reménysugár az életen!
Egyetlen mondatot üzen:
„Az Isten nélkül elveszem!”

Hisz békét bennem Ő teremt,
elűzvén tán a végzetet.
Fájdalmak gyásza sem temet,
lelkedre bízván lelkemet!

ÉRKEZÉS ÉS INDULÁS

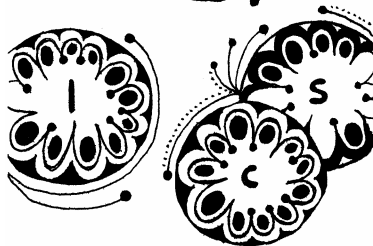
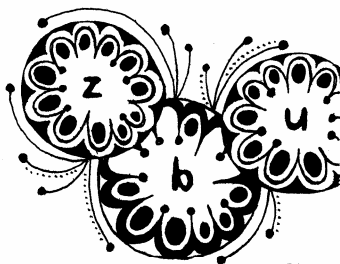
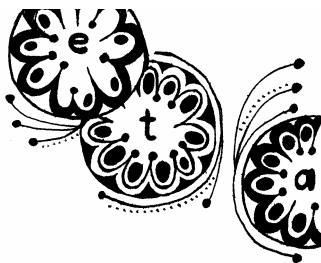
Hazám-e táj a végtelen,
hol béke él a lelken.
Tüzek ha gyúlnak szívemen,
mind dalt ragyognak énnekem!

Kergetvén színes álmokat,
nem hívok többé árnyakat!
Ledobva mind a láncokat,
vágyam se tépi indulat!

Így virrad rám majd újra nap,
nincs senki már ki megtagad!
Szeretni, élni úgy szabad,
a hit ha rajta Híd marad!

Teremtő áldott alkotás,
nem kínzó, gyötrő látomás.
A földi lét csak állomás,
Örökreményű változás!

Szavak játéka

DON QUIJOTE ÁLOM

Hazára lelni oly jó lenne már,
koldusként lelkem hol majd megpihen.
Amíg ölel az áldott végtelen,
ábrándnak gátat nem szabhat határ!

Játszom csupán, csak száll a gondolat,
szelíd madár, egy percnyi képzelet.
Ez ad reményt és boldog új hitet,
testem bilincse így lesz tán szabad!

Nemes lovag ki békét már talán,
harc nélkül, tudja meg sosem szerezh.
De szélmalom hiába száz övez,
én élni vágyom oly határtalan!

SZAVAK SZÍNE

Kék szavakkal lelket írok,
piros szóval tüzet gyújtok.
Fehér hangom tiszta ének,
zöld a színe lágy zenémnek!

Sárga tollal Napot festek,
feketék hús téli estek.
Barna szelíd szemed fénye,
aranycsillag vágy az éjbe!

Vörös szívem virágszirma,
lila csóktól nyílj ki még ma!
Ezüst eső öntözgeti,
gyémánt hajnal dédelgeti!

Rózsaszín szép ifjúságom,
tarka mező, boldog álom.
Bíbor évek így telnek el,
szürke ősz jön s halkan ölel!

Dér harmatja hull fejemre,
s télre vált át hajam selyme.
Ében madár szárnyán visz át,
látni a csend túloldalát!

FEKETE-FEHÉR

Fekete égen fehér a Hold,
fekete csillag fehérret old.
Fekete fényen fehér az árny,
fekete hajnal fehér magány.

Fehér szívemből fekete szó,
fehér a könnyem fekete tó.
Fehér reményből fekete hit,
fehér szerelmem fekete mind.

Fekete Isten fehér kereszt,
fekete lelket fehérre fest.
Fekete testen fehér a kín,
fekete élet fehérén hív.

Fehér e ritmus fekete dal,
fehér a hangja fekete zaj.
Fehér szavakból fekete csend,
fehér harangja feketén zeng.

ALLITERÁCIÓK

Versek vadóc vadvirága
virít virgonc vágyvilágra.
Viszi vidám vörös vérem,
vonul vala vígan vélem.
Vándorlásom vakreménye,
vallomásba van vegyítve.

A MEGBOCSÁJTÁS REMÉNYE

Békesség,
a megbocsátás,
reménye.

A SZÍV DALLAMA

Vers a szív,
rímekbe rejtett,
lúktetés.

TÁNCOS HAJNALI SZELLŐ

Lombokat ringat,
táncos hajnali szellő,
tavaszra virrad.

A SZÜLETÉS CSODÁJA

Életem játék,
gyermek vagyok karodban,
boldog ajándék.

HŰSÉGHARANG

Lelkem zenéje,
mint csendes tiszta harang,
néked üzenje:
Hűség dallama-e hang,
mit én írtam szívedre.

A MINDENNAPOK HARCA

Reménnyel élni,
várva még a holnapot.
Csodákban hinni,
túrve sorsot, bánatot,
megtanít majd küzdeni.

Tartalomjegyzék

FEHÉR JÓZSEF: Ajánlás	5
H ö m p ö l y g ő i d ő	
Bodrog-parti dal	8
Sír a bölcs folyó	9
A tenger álmain mereng	10
G y e r m e k á l m o k	
Álmodt szült anyám	12
Himnusz az ifjúsághoz	13
Ki csillagot ölelt	14
Az árvaszívű gyermek dala	15
Csillagok gyermeke	16
Vágta a sorsösvényen át...	17
Táncra hívó víg szonett	18
Altatódal	19
Jó volna még...	20
P e g a z u s k i n c s e	
Időfolyó	22
Szépművészet	23
A nemzet színésze	24
Újkori glóriások	25
Pegazus csillaga	26
A tollbitorlók alkonya	27
Anyanyelv	28
Szívhid	29
A múzsa angyla	30
Gondolat-mosoly	31
Emlékkönyv	32

A remény fohásza

Próbatétel	34
Ének a bölcs bohócról	35
A küldetés	36
A fény felé	37
Szabad fohász	38
A Golgota útján	39
A bölcsek hitének várfokán	40
Naptemplom	41
Megtérés	42
Az utolsó ítélet előtt	43
A reménység angyala	44
Századvégi himnusz	45
Mária-zsoltár	46
Béke és kereszt	48

A szerelem húrjain

Szeretet	50
Búcsúéj szimfónia	51
Szivárványképzelet	52
Festett éji kép	53
Esti látomás	54

Emlékek a végtelenből

„A béke fénye” Megyeri Ábel emlékére	56
A véges végtelen	57
Ördögvonat	58
Utolsó felvonás	59
Sírfelirat	60

Látomások

Való világ	62
Fehér mámor	63

Apokalipszis	64
Koldusgazdagon	65
Borbarátok aranykora	66
H a z á m ü z e n	
Szabadságoltár	68
A virradat üzen	69
Érkezés és indulás	70
S z a v a k j á t é k a	
Don Quijote álom	72
Szavak színe	73
Fekete-fehér	74
Alliterációk	75
A megbocsátás reménye	76
A szív dallama	77
Táncos hajnali szellő	78
A születés csodája	79
Húséggharang	80
A mindennapok harca	81

Bodnár László költőt évtizedek óta ismerem. A személyes barátság feljogosít, hogy szóljak költészetének meghatározó jegyeiről. Az első s talán a legfontosabb sajátossága verseinek az erőteljes népiség; nyelvisztizikai eszközrendszerében a népdalok egyszerű, tiszta hangját sugározza. Mindez nem jelenti azt, hogy könnyed, felemelő alkotásokkal találkozik az értő olvasó, hiszen a költemények mélyebb rétegeiben megtaláljuk a balladisztikus áttételeket. Már az *Ismered jól a Tengert* (1998) című első önálló kötetében megfigyelhettük a sorsköltészetnek ezt a jellemző rezignáltságát. Életének legmélyebb pontjait sorakoztatta fel *A végtelen bölcsője Anyám* című kötetében (1999), melyben megfigyelhetünk egy lényeges új mozzanatot: édesapja elvesztésének hiányköltészetét, s ez teljesen édesanyja felé fordítja a költőt. A menekülés, a biztonság keresése erősödik föl ebben a versvonulatban, ami magasabb szinten fogalmazza át a pálya elején megírt verseket. A tragédiák, már-már elviselhetetlen betegségek ellenére a harmadik kötetének címéül az *Áldott Éden-t* választja (2000). Itt van az az intelem Bodnár László költészetében, hogy a tisztesség, az erkölcs, az élet mélységes tisztelete lehet a megtartó erő, ami emberként fölemelhet bennünket. Ennél rokonszenvesebb üzenete aligha lehetne egy kortárs költőnek! *A Harmóniák* (2003) és a *Lélekdalok* (2005) című kötetek után jelentkezik most hatodik könyvével a költő. Isten és a mi figyelünk éltesse őt!

Madár János